

ΜΕΙΩΣΗ ΩΡΩΝ ΤΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Τον τελευταίο καιρό γίνεται μεγάλος θόρυβος σχετικά με τη χρησιμότητα και, ως εκ τούτου, την αναγκαιότητα της διδασκαλίας της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας και Γραμματείας στο Γυμνάσιο. Οι θεωρούμενες ως νέες απόψεις, οι οποίες κάθε άλλο παρά νέες είναι, διατυπώνονται με δογματικό τρόπο (βλ. κείμενο των 56), ενώ ο οποιοσδήποτε αντίλογος θεωρείται αντιδραστικός και συντηρητικός. Έτσι, αποκλείεται κάθε δυνατότητα ουσιαστικού διαλόγου για τη λύση των σημαντικών εκπαιδευτικών και παιδαγωγικών προβλημάτων. Μέσα σ' αυτή τη σύγχυση ο Υπουργός Παιδείας ανακοίνωσε την αφαίρεση μιας ώρας Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας από την Α' Γυμνασίου και την προσθήκη της στο μάθημα της Νεοελληνικής Γλώσσας, ενώ συγχρόνως αφαιρέθηκε μια ώρα από τα Αρχαία Ελληνικά στις Β' και Γ' τάξεις του Γυμνασίου, χωρίς όμως να προστεθούν σε κάποιο άλλο φιλολογικό μάθημα· παράλληλα, μειώθηκε η διδασκαλία της Ιστορίας κατά μία ώρα στην Γ' Γυμνασίου. Αν σ' αυτά προσθέσουμε τη μείωση, κατά μία ώρα, στα Αρχαία Ελληνικά της Α' Λυκείου (από 6 έγιναν 5), τη μείωση κατά δύο ώρες από τα Αρχαία Ελληνικά, ομάδας προσανατολισμού της Β' Λυκείου (από 5 έγιναν 3), την κατάργηση των Λατινικών στη Β' Λυκείου (2 ώρες), την κατάργηση των Αρχαίων Ελληνικών (*Επιτάφιος* του Περικλή) Γενικής Παιδείας στην Γ' Λυκείου (1 ώρα) και τη μείωση κατά μία ώρα της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας Γενικής Παιδείας στην Γ' Λυκείου (από 2 έγιναν 1), αντιλαμβανόμαστε ότι πρόκειται για συντονισμένη επίθεση κατά των φιλολογικών μαθημάτων. Το πρόβλημα, παρόλο που έχει ποσοτικά χαρακτηριστικά, στην ουσία του είναι ποιοτικό.

Ειδικά για τα Αρχαία Ελληνικά, για τα οποία γίνεται και ο μεγαλύτερος θόρυβος, πιστεύουμε ότι η συμφωνία ευάριθμων πανεπιστημιακών, που μικρή σχέση και εμπειρία έχουν με τα προβλήματα της Β/θμιας Εκπ/σης, και μερικών άλλων φιλόλογων για την περιορισμένη παιδαγωγική τους χρησιμότητα είναι προσχηματική, γιατί στηρίζεται σε επιχειρήματα τα οποία αναφέρονται αποκλειστικά και μόνο στις μεθόδους διδασκαλίας της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας, παραβλέποντας τον πλούτο της αρχαίας ελληνικής σκέψης και του αρχαίου ελληνικού λόγου, ο οποίος είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με τη γλώσσα. Οι πρόσφατοι εχθροί της διδασκαλίας της αρχαίας ελληνικής γλώσσας και, κατ' επέκταση, της ανθρωπιστικής παιδείας ουσιαστικά απεμπολούν τη γνώση της ιστορικής εξέλιξης των ιδεών και υποστηρίζουν την παροντική και μεταμοντέρνα αντίληψη για την κατάκτηση και τη χρήση της γλώσσας. Μια τέτοια αντίληψη ασφαλώς εξυπηρετεί μια πολιτική και ιδεολογική σκοπιμότητα: οι διαχρονικές αξίες και έννοιες τείνουν να καταργηθούν, ενώ κυριαρχεί η χρηστική και ωφελμιστική αντίληψη για τη διδασκαλία της γλώσσας, η οποία αντιμετωπίζεται ως απλό επικοινωνιακό εργαλείο.

Η μείωση των ωρών της διδασκαλίας των Αρχαίων Ελληνικών δηλαδή της αρχαίας ελληνικής σκέψης και γλώσσας, στο Γυμνάσιο, και η προεξαγγελία κατάργησής τους στο διετές Λύκειο (!), αφαιρεί από τους μαθητές τη δυνατότητα να προσεγγίσουν την εξελικτική πορεία της ελληνικής γλώσσας και να κατανοήσουν τις εννοιολογικές, λεξιλογικές και σημασιολογικές της διαστάσεις, με αποτέλεσμα, η γλώσσα να μην υποστηρίζεται από το εκπαιδευτικό μας σύστημα ως αξία, με ιστορική διάσταση, και ως φορέας ήθους.

Εκφράζουμε, λοιπόν, την οργή και την αγανάκτησή μας ενάντια σ' εκείνους που προσπαθούν, αποδομώντας την ανθρωπιστική παιδεία, να καταργήσουν τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό και την αρχαία ελληνική γλώσσα, που αποτελούν αναπόσπαστα στοιχεία της πολιτισμικής μας ταυτότητας ως έθνους. Σε αυτήν την προσπάθεια θα έχουν απέναντί τους το σύνολο του φιλολογικού κόσμου και όχι μόνο.

Από την Π.Ε.Φ.